

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobkyně: **obec Jindřichovice pod Smrkem**, se sídlem Jindřichovice pod Smrkem 245, zast. JUDr. Vladimírem Tögelem, advokátem, se sídlem Ostrovského 253/3, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2023, č. j. 25926/23/5000-10612-710970, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 28. 5. 2024, č. j. 59 Af 19/2023-121,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalobkyně na základě žádosti ze dne 10. 6. 2013 obdržela finanční prostředky v rámci Operačního programu životní prostředí na zateplení objektu ZŠ a MŠ v Jindřichovicích pod Smrkem, které poskytly Ministerstvo životního prostředí na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 2. 4. 2014, č. j. 115D222003046/2 (dále jen „rozhodnutí“), jehož nedílnou součástí je Příloha č. 1 „Podmínky poskytnutí dotace“ (dále jen „podmínky“), a Státní fond životního prostředí České republiky na základě smlouvy ze dne 10. 4. 2014, č. 12126093, o poskytnutí podpory ze Státního fondu životního prostředí (dále jen „smlouva o poskytnutí podpory“). V návaznosti na výsledek zjednodušeného podlimitního řízení uzavřela dne 31. 10. 2013 s vítěznou společností smlouvu o dílo, k níž byly později sjednány tři dodatky.

[2] Při daňové kontrole však Finanční úřad pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) zjistil, že žalobkyně nedodržela podmínku uvedenou v oddílu B bodu 3 písm. a) podmínek

a čl. III odst. 6 bodu C písm. a) smlouvy o poskytnutí podpory, neboť pochybila při zadávání veřejné zakázky na stavební práce s názvem „Zateplení obvodových konstrukcí objektu ZŠ a MŠ v Jindřichovicích pod Smrkem č.p. 312“ (dále jen „veřejná zakázka č. 1“), v důsledku čehož nedodržela § 82 odst. 2 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“). Dále umožnila podstatnou změnu smlouvy o dílo, čímž postupovala v rozporu s § 82 odst. 7 písm. b) a c) a § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Konečně žalobkyně veřejnou zakázku č. 1 nezdala společně s veřejnou zakázkou na stavební práce „Zateplení obvodových konstrukcí objektu OÚ v Jindřichovicích pod Smrkem“ (dále jen „veřejná zakázka č. 2“) a tím porušila § 13 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách.

[3] Na základě tohoto výsledku daňové kontroly správce daně platebním výměrem ze dne 8. 9. 2022, č. j. 1189933/22/2600-31471-507906, podle § 139 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném do 19. 2. 2015 (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně do Státního fondu životního prostředí ve výši 59.967 Kč. Dále platebním výměrem ze dne 8. 9. 2022, č. j. 1189927/22/2600-31471-507906, podle § 139 a § 147 daňového řádu a podle § 44a odst. 4 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 1.019.428 Kč. Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 9. 2023, č. j. 25926/23/5000-10612-710970, podle § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu odvolání zamítl a oba tyto platební výměry potvrdil.

[4] Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 28. 5. 2024, č. j. 59 Af 19/2023-121, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou blanketní kasační stížnost, kterou následně doplnila na výzvu Nejvyššího správního soudu ve stanovené měsíční lhůtě.

[6] Stěžovatelka v doplnění kasační stížnosti namítla, že krajský soud bez jakéhokoliv vysvětlení či odůvodnění akceptoval právní argumentaci žalovaného uvedenou v jeho vyjádření k žalobě. Na toto vyjádření reagovala replikou, ve které podrobně ve vzájemných věcných, časových a právních souvislostech vysvětlila, v čem spočívá nesprávnost právní argumentace žalovaného, který považuje její postup při současném odděleném zadávání obou stavebních veřejných zakázek za porušení § 13 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách a při uzavírání dodatků ke smlouvě o dílo v rozporu s § 82 odst. 7 písm. b) a c) zákona o veřejných zakázkách. Krajský soud se však doplňující právní argumentací obsaženou v replice vůbec nezabýval, v důsledku čehož chybí v odůvodnění napadeného rozsudku komplexní myšlenkový postup, z něhož by bylo srozumitelným a přezkoumávaným způsobem zřejmé, na základě jakých právních či jiných úvah byla žaloba zamítnuta. V replice přitom byla na čtyřech stranách uvedena řada dalších neopakujících se relevantních právních a věcných tvrzení vztahujících se k jednotlivým žalobním bodům, zatímco krajský soud věnoval argumentaci uplatněné během žalobního řízení v obecné rovině pouze tři body

pokračování

na osmnácti řádcích. Z rozsudku krajského soudu tak nelze seznat, proč dva samostatné dotační projekty, které byly poskytovatelem dotace odděleně projednány a schváleny, nebylo možné zadat jako dvě samostatné veřejné zakázky v rámci samostatných zadávacích řízení. Přitom pokud by došlo ke sloučení obou veřejných zakázek, poskytovatel dotace by takový postup nepovolil z důvodu zákazu diskriminace podle § 6 zákona o veřejných zakázkách. Na základě těchto skutečností považuje stěžovatelka napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Současně jej označila za nezákonný, neboť příslušné právní otázky nemohly být správně posouzeny bez náležitého přihlédnutí k argumentaci obsažené v žalobě a následně v replice.

[7] Proto stěžovatelka v kasační stížnosti odkázala na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek dostal požadavkům na přezkoumatelnost, jež vymezila judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Krajský soud se totiž zabýval meritem věci, jeho rozsudek je řádně odůvodněný, srozumitelný a z jeho obsahu je zřejmé, jaké skutečnosti byly rozhodné pro posouzení věci. Dále žalovaný uvedl, proč považuje rozsudek krajského soudu za zákonný. V závěru svého vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Stěžovatelka považuje napadený rozsudek za nezákonný, nicméně v kasační stížnosti se nikterak nevymezila vůči právním závěrům krajského soudu, jemuž jen vytkla, že se náležitě nezabýval právní argumentací uplatněnou zejména v replice k vyjádření žalovaného. Stěžovatelka tak ve skutečnosti namítala jen nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, což odpovídá znění § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[10] Stěžovatelka dále v kasační stížnosti nespecifikovala, jaké argumenty obsažené v žalobě a replice k vyjádření žalovaného zůstaly v napadeném rozsudku nevypořádány, a jen v obecné rovině namítla, že se jimi krajský soud dostatečně nezabýval a že náležitě neobjasněl, na základě jakých úvah žalobu zamítl. V této souvislosti je nutné připomenout, že kvalita kasační stížnosti předurčuje kvalitu jejího vypořádání soudem (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ve vztahu k otázce obecně formulovaných žalobních bodů). Jestliže tedy stěžovatelka uplatnila obecnou stížnostní námitku o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a k jeho tvrzené nezákonnosti nic konkrétního neuvedla, pak mohl Nejvyšší správní soud tento stížnostní bod posoudit také jen v obecné rovině, neboť není namístě, aby za stěžovatelku spekulativně domýšlel, jakými jejími argumenty se měl krajský soud blíže zabírat.

[11] Za této situace postačí konstatovat, že krajský soud dostatečně shrnul obsah žaloby i repliky k vyjádření žalovaného, že na argumentaci v těchto podáních obsaženou, byť poněkud stručně, reagoval a že dostatečně objasnil důvody, které jej vedly k závěru o zákonnosti vyměření odvodů za porušení rozpočtové kázně. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Zároveň nelze opomenout, že přezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85).

[12] Krajský soud ve svém rozsudku rovněž dostatečně objasnil, proč byla stěžovatelka povinna zadat obě veřejné zakázky společně. Podle jeho závěru totiž není rozhodná funkce obou staveb ani to, že nejsou funkčně propojeny. Naopak věcná a funkční souvislost je dána povahou předmětu (plnění) veřejných zakázek. Úmyslem stěžovatelky bylo zateplit budovy a snížit jejich energetickou náročnost, takže technologicky a řemeslně se jedná o totožná plnění. Také časová souvislost byla v dané věci dána, neboť obě veřejné zakázky byly zadány ve stejném období s totožným datem dokončení díla. Praktickým projevem spojitosti veřejných zakázek je pak to, že k provedení děl byl vybrán totožný vítězný dodavatel, do obou zadávacích řízení se přihlásily totožné subjekty a stěžovatelka dva stejné z nich vyloučila. Ani o místní souvislosti nemůže být pochyb, neboť obě budovy se nacházejí v těsné blízkosti. Navíc budovy obecního úřadu i školy pokrývají potřeby obce při výkonu práva na samosprávu. Se správností tohoto závěru napadeného rozsudku stěžovatelka nikterak nepolemizovala a toliko namítla, že z něho nelze seznat, proč dva samostatné dotační projekty nebylo možné zadat v rámci samostatných zadávacích řízení, ačkoliv krajský soud porušení § 13 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách dostatečně odůvodnil, jak je naprosto zřejmé z jeho uvedených úvah.

[13] Lze tedy shrnout, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný, neboť obsahuje rozhodné důvody pro v něm učiněné závěry, a proto nebyl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 14. listopadu 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu